

Nr 285.

Av herr **Verner**, om upphävande av skyldigheten att å spärrat konto insätta under år 1953 influtna skogsintäkter m. m.

Enligt den vid 1951 års höstriksdag antagna lagen om investeringskonto för skog är idkare av skogsbruk skyldig att av under beskattningsåren 1952—1953 lyftade skogsintäkter å spärrat konto i riksbanken insätta 25 % av köpeskilling för skog försåld å rot och efter vissa undantag 12 % av köpeskilling för skogsprodukter i egen avverkning, allt å belopp överstigande respektive 3 000 och 6 000 kronor. Å de sålunda i fem år spärrade beloppen, skall den skattskyldige erhålla uppskov med taxering till inkomstskatt intill dess att de sålunda insatta beloppen av den skattskyldige lyftes, vilken tid utsträckts i ytterligare fem år utöver de fem år under vilka medlen äro obligatoriskt spärrade.

Med begagnande av sin särskilda befogenhet har nu regeringen mildrat insättningsskyldigheten för under 1952 influtna skogsintäkter genom att upphäva insättningsskyldigheten för insättningsbelopp understigande 2 000 kronor. Denna åtgärd hälsas med stor tillfredsställelse, då härigenom svårigheter att uppfylla åläggandet för den övervägande delen av de insättningsskyldiga minskats eller bragts ur världen.

Frågan är emellertid hur det skall förfaras med 1953 års skogsintäkter. Genom de nu inträdda avsevärt försämrade konjunkturerna för skogsprodukter och därigenom starkt fallande priser, har själva grundvalen för den obligatoriska spärrkontoinsättningen helt upphört. Vad som nu återstår såsom rotnetto, sedan de starkt ökade avverkningskostnaderna avräknats årets rundvirkespriser, motsvarar icke ens penningvärdets fall. Härtill kommer en belastning, som den allbekanta hårda allmänna beskattningen utgör och som träffar skogsintäkterna i form av både proportionell och progressiv beskattning. Det torde därför utan något ytterligare resonemang kunna med visshet förutsättas att den obligatoriska insättningsskyldigheten, som enligt förutnämnda lag skulle åligga skogsägarna även för inkomståret 1953, genom regeringens initiativ upphäves inom den allra närmaste tiden.

Det är emellertid ett gammalt önskemål från skogsägare- och skogsak-kunnigt håll att skogsägare ges möjlighet till frivillig fondavsättning å investerings- eller även spärrkonto, med skattefrihet å de insatta medlen under insättningstiden, det senare jämväl vid uttag för skogsvårdande åt-

gärder. När nu denna form för investeringsfondering av skogsmedel organisatoriskt har genomförts, så uppställer sig frågan om icke någon frivillig form för insättning, i huvudsaklig överensstämmelse med de regler, som efter regeringsbeslutet nu gäller, bör fortsätta. Givetvis finns härvid dock intet motiv för att bibehålla den tvååriga räntelösheten å de insatta medlen om den eljest låga räntefoten, 2½ %, bibehålles. Vidare bör smidigare möjligheter till uttag av medlen ännu beredas, exempelvis för skogsvårdande ändamål och vid inträffade särskilda förhållanden, vilka då såsom nu efter framställning från den skattskyldige finge prövas av vederbörande länsstyrelse. Denna form av enskilt sparande skulle med visshet i nuvarande läge visa sig mycket värdefull för en fortsatt ekonomisk balans och ej minst för att härigenom tillföra kreditmarknaden ett värdefullt tillskott av mera bundet lånekapital.

Med stöd av ovanstående hemställes,

att riksdagen måtte besluta att skyldigheten att å spärrat konto insätta under år 1953 influtna skogsintäkter måtte upphöra samt

att idkare av skogsbruk måtte medgivnas rätt att, med uppskov av skattskyldigheten, frivilligt å spärrat konto i riksbanken insätta del av skogsintäkt, som uppburits under år 1953, i huvudsaklig överensstämmelse med de regler som nu gälla för den obligatoriska insättningen, dock med ränta å insättningsbeloppet från insättningsdagen tills lyftning sker.

Stockholm den 27 januari 1953.

Osc. Werner.
